

убити 28 опозиционни представители (всички те – земеделци и земсисти), а арестуваните, битите и малтретираните бяха хиляди. Фалшификациите бяха повсеместни и извършвани по заповед на ЦК на БКП и лично на Георги Димитров.

Въпреки терора, въпреки фалшификациите обаче във ВНС влязоха 101 народни представители на опозицията (91 – БЗНС, 9 – БРСДП, и 1 независим), които с жар и достойнство защитиха правата и свободите на народа, както и неговата собственост. Българският парламент не помнеше дотогава такава страстна защита на народния суверенитет и принципите на демокрацията от героичните месеци от края на 1946 г. и първата половина на 1947 г. Най-много в тази неравна битка се прояви Никола Д. Петков, лидерът на БЗНС и обединената опозиция. Последният представител на героичната фамилия Петковци – принесъл се в жертва на борбата срещу поредната диктатура, тази на българските комунисти и техните московски господари.

Борбата обаче беше обречена.

България и цяла Източна Европа бяха изоставени от Великите сили в ръцете на Сталин и Съветския съюз. Българските комунисти само чакаха ратификацията на мирния договор от американския Сенат, за да отпочнат кървавата си разправа с опозицията и нейните лидери. И наистина – на 5 юни, само ден след вота на Вашингтон, Никола Петков бе арестуван от трибуната на парламента (за срам и позор на българския парламентаризъм!) и предаден в ръцете на палачите. И на 23.IX.1947 г., след едно тежко следствие, последвано от „смъртна присъда“ на комунистически лъже-съд, беше обесен.

БЗНС и поделенията му бяха забранени със закон, а дейците и депутатите му – изпратени по концлагерите и затворите. След година, но без закон бе забранена и Социалдемократическата партия, а лидерите ѝ – осъдени на дългогодишен затвор.

Бе сложен окончателно кръст на българската демокрация, развихриха се терорът и беззаконието. Започна дългата нощ